

talt ikke har noget at bestille, da de Arealer, de bestyrer, er beplantede. Jeg kunde nævne en hel Del, men ærede Medlemmer vil selv kunne se det i Finanslovanmærkningerne. I Tillæg A. Sp. 855—58 vil De finde en Tabel, hvoraf De kan se, at Halvdelen af Plantagerne er tilplantede. I øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at der sikkert er indløbet en Fejl i denne Tabel. I den første Rubrik staar det hele Areal, som Plantagen bestaar af, i den anden Rubrik staar der, hvor meget der er tilplantet, og i den tredje staar der, hvor meget der ikke er tilplantet. Det er sikkert forkert i den tredje Rubrik, idet der skulde staa: Arealer, som ikke kan tilplantes. Der er nemlig en hel Del Arealer, Strandbredder, Strandklitter, Tjenestejord og adskilligt andet, som ikke kan tilplantes, det er det, der er trukket fra. Ærede Medlemmer vil da finde, at der er en stor Del af Plantagerne, som er fuldt tilplantede og derfor trænger til Udvidelse, og jeg haaber, at vi ved fortsat Arbejde skulde faa den højt ærede Landbrugsminister til at gaa ind paa en Bevilling til Udvidelse af Plantagerne.

Det kan siges, at det er uheldige Forhold, Klitvæsenet arbejder under. Det har i de sidste 12 Aar ingen Overledelse haft. Efter Klitinspektør Thygesens Død har hans Plads været besat ved Konstitution, og det vil for saa vidt kunne forstaas, at der ikke er nogen at lægge Ansvaret over paa. Skal der faas noget virkelig nyttigt og godt ud af dette Foretagende, som synes at have saa stor Betydning for Vestkystens Befolkning, bør Loven opfyldes og en Klitinspektør udnævnes, hvem Ansvaret kan paalægges. Der vil da kunne stilles Krav fra vedkommende Tjenestemand, og det Krav vil blive respekteret. Nu er Klitinspektørens Gerning overdraget til en af Overplantørerne, og det er en Selvfølge, at han ikke kan tage Ansvaret paa sig i samme Grad som en Mand, der i Henhold til Loven er udnævnt til Klitinspektør. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Landbrugsminister til at faa Pladsen som Klitinspektør besat. Særlig under de nuværende Forhold, hvor Ministeren selvfølgelig — det er ingen Forklejning — paa en Maade er ukendt med dem, er det rigtigt at faa dem lagt ind under en selvstændig Embedsmand.

Der har under denne Finanslovbehandling været talt en Del om Havne paa Jyllands Vestkyst, og det har glædet mig, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har udtalt sin Anerkendelse af den Sag og udtalt, at den i en nær Fremtid maa

tages op til Afgørelse, navnlig under Hensyn til, at der nu mere kræves Fiskerihavne end Eksporthavne, som man i sin Tid krævede. Det er en Selvfølge, at under de Forhold, vi nu har, kan Fiskeriet ikke drives paa en for Fiskerne og for Landet tjenlig Maade. Det er ogsaa fremhævet her i Salen, at der udenfor Jyllands Vestkyst er en vid Fiskemark, som vore Fiskere ikke kan benytte, men at det, hvis man skaber dem saadanne Forhold, at de kan drive Fiskeri der, ikke alene vilde være til Støtte for Fiskeriet, men ogsaa have national-økonomisk Betydning. I tidligere Tid har man nærmest ment, at der her var Tale om en Barmhjertighedsgerning overfor Fiskerne, om en Foranstaltning, der skulde hjælpe dem til at drive deres Fiskeri mere sikkert, mere fast, men man har ikke tænkt paa, at det i Virkeligheden var til stor Fordel for selve Landet at faa Fiskeriet drevet paa rationel Maade. Dette er ved at gaa op for Befolkningen, og det er sikkert ogsaa — og det glæder jeg mig over — ved at gaa op for Regeringen, idet den højtærede Minister har udtalt sig meget velvilligt om Anlæg af Fiskerihavne paa Jyllands Vestkyst.

Naar der tales om at anlægge en eller flere Fiskerihavne, skal jeg ikke nævne noget Sted. Jeg vilde finde det aldeles forkasteligt, om en Rigsdagsmand stod op her i Salen og udpegede et Sted i sin Valgkreds, thi vi har ingen rigtig Forstand paa, hvor den heldigste Plads er; det tror jeg ikke, nogen Rigsdagsmand kan sige, i hvert Fald ikke med Bestemthed. Men det har den allerstørste Betydning for Fiskerne og Fiskeriet, hvor en saadan Havn bliver lagt. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, naar denne Sag kommer til Overvejelse, og han muligvis skal fremsætte Forslag i den Retning, da ikke at lytte alt for stærkt til de Røster, der kommer fra de forskellige Fiskerlejer eller fra dem, der, som det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) forleden sagde, raaber højest. Lad de sagskyndige undersøge Forholdet, lad dem komme til Klarhed over, hvilken Plads der har de bedste Betingelser for en Havn, ikke alene saaledes, at den kan blive fri for Tilsanding, thi det er vanskeligt paa Jyllands Vestkyst, men særlig saaledes, at Besejlingsforholdene er saa gunstige som muligt. Det vilde være en Ulykke for Fiskerne at faa en Havn anlagt paa et Sted, hvor den — hvilket der er større Fare for ved en Fiskerihavn end ved en Trafikhavn — er udsat for at sande til i